

D'ESCLAUS A HEREUS

Dissabte 12 d'agost

LLEGEIX PER L'ESTUDI D'AQUESTA SETMANA: Gàlates 3:26-4:20;
Romans 6:1-11; Hebreus 2:14-18; 4:14, 15; Romans 9:4, 5.

PER MEMORITZAR:

“De manera que ja no ets esclau, sinó fill; i, si ets fill, ets també hereu, per obra de Déu” (Gàlates 4:7).

Pau als gàlates els hi diu que no haurien de viure i actuar com a esclaus, sinó com a fills i filles de Déu, amb tots els drets i privilegis que això implica; una veritat que el jove Martí Luter necessitava escoltar. A mesura que s'aprofundien les seves conviccions de pecat, Luter va buscar obtenir el perdó i la pau per les seves pròpies obres. Portava una vida summament rigorosa, procurant sotmetre els mals de la seva naturalesa mitjançant dejunis, vigílies i assots, però la vida monàstica no li va portar cap alleujament. Va provar tots els sacrificis pels quals pensava que obtindria aquella puresa de cor que l'habilitaria per presentar-se davant Déu aprovat. Més tard, en mirar cap enrere, va reconèixer que era un monjo piadós que seguia estrictament les regles del seu orde, però que tot i així no trobava pau interior. “Si alguna vegada un monjo es pogués guanyar el cel gràcies al monasticismo, aquest hauria d'haver estat jo”. Però, no li va funcionar.

Posteriorment, acabat quan va començar a entendre la veritat de la salvació en Crist, tal com es revela a Gàlates, va poder començar a tenir algun tipus de llibertat espiritual i esperança per a la seva pròpia ànima. Com a resultat, el nostre món mai va tornar a ser el mateix.

LA NOSTRA CONDICIÓ EN CRIST

Tenint en ment Gàlates 3:25, llegeix Gàlates 3:26. Com ens ajuda aquest text a entendre quina és la nostra relació amb la Llei, ara que hem estat redimits per Jesús?

La paraula *perquè* [SBT], al principi del versicle 26, indica que Pau veu una connexió directa entre aquest versicle i l'anterior. Igual que el fill d'un amo estava sota la tutela d'un pedagog només mentre fos menor, Pau està dient que aquells que vénen a Crist per la fe ja no són menors; la seva relació amb la Llei ha canviat *perquè* ara són fills “adults” de Déu.

El mot *fills*, per descomptat, no és exclusiu per als homes; Pau òbviament inclou a les dones en aquesta categoria (Gàlates 3:28). La raó per la que utilitza la paraula *fills*, en masculí, és perquè tenia en ment l'herència familiar que es transmetia al descendent baró, juntament amb el fet que l'expressió “fills de Déu” era la designació especial d'Israel en l'Antic testament (Deuteronomi 14:1; Osees 11:1). En Crist, els gentils ara també gaudeixen de la relació especial amb Déu que havia estat exclusiva d'Israel.

Què té el baptisme que el converteix en un esdeveniment tan significatiu? Gàlates 3:27, 28; Romans 6:1, 11; 1 Pere 3:21.

L'ús que Pau fa de la paraula *perquè* (SBT) en el verset 27 indica, un cop més, el minuciós desenvolupament lògic del seu raonament. Pau considera que el baptisme és una decisió radical per unir la nostra vida amb Crist. A Romans 6, descriu el baptisme simbòlicament com una unió amb Jesús, tant en la seva mort com en la seva resurrecció. A Gàlates, Pau utilitza una metàfora diferent: el baptisme és l'acte d'estar revestits de Crist. La terminologia de Pau ens recorda passatges meravellosos de l'Antic Testament que parlen sobre estar revestits de justícia i salvació (*veure* Isaïes 61:10; Job 29:14). “Pau considera que el baptisme és el moment en que Crist, com un mantell, envolta al creient. Tot i que no empra aquest mot, Pau està descrivint la justícia que se'ls atorga als creients” (FRANK J. MATERA, *Galatians*, pàg. 145).

La nostra unió amb Crist simbolitzada per mitjà del baptisme vol dir que el que és una realitat en Crist també ho és en nosaltres. Atès que Crist és el “llinatge” d'Abraham, com “cohereus amb Crist” (Romans 8:17), els creients també són hereus de totes les promeses del Pacte fetes a Abraham i als seus descendents.

Atura't a pensar que allò que és realitat en Crist també ho és en nosaltres. Com hauria d'afectar cada aspecte de la nostra existència aquesta meravellosa veritat?

ESCLAVITZATS ALS ELEMENTS DEL MÓN

Després de comparar la nostra relació amb Déu amb la de fills i hereus, Pau ara s'esplaia en aquesta metàfora en incloure el tema de l'herència, a Gàlates 4:1 al 3. La terminologia de Pau evoca una situació en què l'amo d'una gran hisenda ha mort, deixant tota la seva propietat al seu fill gran. No obstant això, el fill encara és menor d'edat. Com sol succeir, encara avui, amb els testaments, el testament del pare estipula que el seu fill ha d'estar sota la supervisió de tutors i curadors fins que arribi a la maduresa. Encara que legalment és l'amo de la hisenda del seu pare, en ser menor, a la pràctica és poc més que un esclau.

L'analogia de Pau és similar a la del pedagog de Gàlates 3:24, però en aquest cas el poder dels majordoms i els administradors és molt superior i molt més important. No només són responsables de la criança del fill de l'amo, sinó també estan a càrrec de tots els assumptes financers i administratius fins que el fill sigui prou madur com per assumir aquestes responsabilitats.

Llegeix Gàlates 4:1 al 3. Què està dient Pau aquí que, un cop més, hauria d'ajudar-nos a aclarir quin hauria de ser el paper de la Llei en la nostra vida, ara que estem en Crist?

Encara es discuteix què va voler dir Pau exactament amb l'expressió “els elements del món” (Gàlates 4:3, 9). La paraula grega *stoijeia* significa literalment “elements”. Alguns han considerat que és una descripció dels elements bàsics que componen l'univers (2 Pere 3:10, 12); o de poders demoníacs que controlen aquest segle malvat (Colossencs 2:15); o com els principis rudimentaris de la vida religiosa, l'“ABC” de la religió (Hebreus 5:12). L'èmfasi de Pau a l'estatus de “minoría d'edat” de la humanitat abans de la vinguda de Crist (Gàlates 4: 1-3) suggereix que aquí s'està referint als principis rudimentaris de la vida religiosa. Si és així, Pau està dient que el període de l'Antic Testament, amb les seves lleis i sacrificis, era merament un evangeli elemental que esbossava les bases de la salvació. Per tant, per més importants i instructives que fossin les lleis cerimonials per a Israel, només eren una ombra del que hauria de venir. Mai van tenir la intenció d'ocupar el lloc de Crist.

Ajustar la nostra vida al voltant d'aquestes normes en comptes de fer-ho en funció de Crist és com voler retrocedir en el temps. Per als gàlates, tornar a aquests elements bàsics després que Crist ja havia vingut era com si el fill adult, en l'analogia de Pau, volgués tornar a ser menor!

Encara que tenir fe com la d'un nen pot ser positiu (Mateu 18:3), és això el mateix que la maduresa espiritual? O es podria argumentar que com més creixis espiritualment la teva fe serà més semblant a la d'un nen? Quant s'assembla la teva fe a la d'un nen, en innocència i confiança?

DÉU VA ENVIAR EL SEU FILL

“Però, quan es complí el termini, Déu envià el seu Fill, nascut de dona, sotmès per naixement al règim de la Llei” (Gàlates 4: 4).

L'ús que fa Pau de la paraula “compliment” indica el paper actiu de Déu en dur a terme el seu propòsit en la història humana. Jesús no va venir en qualsevol moment; va venir en el moment precís que Déu havia preparat. Des d'una perspectiva històrica, a aquesta època se la coneix com la *Pax Romana* (la Pau Romana), un període de dos-cents anys de relativa estabilitat i pau en tot l'Imperi Romà. La conquesta del món mediterrani per part de Roma va portar pau, un idioma comú, mitjans favorables per viatjar i una cultura comuna que facilitaria l'esplai ràpid de l'evangeli. Des d'una perspectiva bíblica, també va marcar el moment que Déu havia fixat la vinguda del Messies promès (*veure* Daniel 9:24-27).

Per què Crist va haver de prendre la nostra humanitat per redimir-nos? Joan 1:14; Gàlates 4:4, 5; Romans 8:3, 4; 2 Corintis 5:21; Filipencs 2:5-8; Hebreus 2:14-18; 4:14, 15.

Gàlates 4:4 i 5 conté un dels informes més succints de l'evangeli a les Escriptures. La vinguda de Jesús a la història humana no va ser un accident. “Déu va enviar el seu Fill”. En altres paraules, Déu va prendre la iniciativa en la nostra salvació.

També, la creença fonamental cristiana en la divinitat eterna de Crist està implícita en aquestes paraules (Joan 1:1-3, 18; Filipencs 2:5-9; Colossencs 1:15-17). Déu no va enviar un missatger celestial. Va venir ell mateix.

Tot i que que era el Fill diví i preexistent de Déu, Jesús també va ser “nascut de dona”. Tot i que el naixement virginal està implícit en aquesta frase, aquesta afirma de manera més específica la seva autèntica humanitat.

La frase “nascut sota la Llei” indica no només el llegat jueu de Jesús, sinó també inclou el fet que va carregar amb la nostra condemnaió.

Calia que Crist prengués la nostra humanitat perquè, amb la nostra naturalesa humana, Crist qualificava legalment per a ser el nostre Substitut, Salvador i Gran Sacerdot. Com el segon Adam, va venir a reclamar tot el que el primer Adam havia perdut per la seva desobediència (Romans 5:12-21). Per la seva obediència va complir perfectament les demandes de la Llei, i així va redimir el tràgic fracàs d'Adam. I, per la seva mort a la Creu, va complir amb la justícia de la Llei, que requeria la mort del pecador, i així va obtenir el dret de redimir a tots els que s'acosten a ell amb veritable fe i entrega.

---

* A *SBT*: “Però quan arribà la plenitud del temps, Déu va enviar al seu Fill, nascut de dona, nascut sota la llei”. (Nota del traductor).

ELS PRIVILEGIS DE L'ADOPCIÓ

A Gàlates 4:5 al 7, Pau s'esplaia en la seva temàtica central, emfatitzant que Crist va venir “perquè redimís els qui érem sota la llei” (versicles 4, 5, *SBT*)*. La paraula *redimir* significa “comprar una altra vegada”. Es referia al preu que es pagava per comprar la llibertat d'un ostatge o d'un esclau. Com ho indica el context, la redempció implica un context negatiu: una persona està en necessitat de ser alliberada.

Però, de què necessitem alliberament? El Nou Testament presenta quatre coses; entre d'altres: 1) alliberament del diable i els seus enganys (Hebreus 2:14, 15); 2) alliberament de la mort (1 Corintis 15:56, 57); 3) alliberament del poder del pecat, que ens esclavitzava per naturalesa (Romans 6:22); i 4) alliberament de la condemna de la Llei (Romans 3:19-24; Gàlates 3:13; 4:5).

Què propòsit positiu ha aconseguit Crist per nosaltres, mitjançant la redempció que tenim en ell? Gàlates 4:5-7; Efesis 1:5; Romans 8:15, 16, 23; 9:4, 5.

Sovint ens referim a allò que Crist ha aconseguit per nosaltres com a “salvació”. Si bé és cert, aquesta paraula no és tan viscuda i descriptiva com l'ús distintiu que fa Pau de la paraula *adopció* (*huiiothesia*). Encara que Pau és l'únic autor del Nou Testament que fa servir aquesta paraula, l'adopció era un procediment legal molt conegut en el món grecoromà. Diversos emperadors romans, durant l'època de Pau, van utilitzar l'adopció com a mitjà per elegir un successor quan no tenien cap hereu legal. L'adopció garantia diversos privilegis: “1) El fill adoptat es converteix en el fill veritable [...] de qui l'adopta. [...]. 2) L'adoptant accepta criar al fill com cal i atendre les seves necessitats d'aliment i abrigo. 3) L'adoptant no pot repudiar al seu fill adoptat. 4) El fill no pot ser reduït a l'esclavitud. 5) Els pares naturals del fill no tenen dret a reclamar-lo. 6) L'adopció estableix el dret a l'herència” (DEREK R. MOORE-CRISPIN, “Galatians 4:1-9: The Use and Abuse of Parallels”, a *The Evangelical Quarterly*, volum 61, Núm. 3 (1989), pàg. 216).

Si aquests drets estan garantits en l'àmbit terrenal, imagina't quant majors són els privilegis que tenim com a fills adoptats de Déu!

Llegeix Gàlates 4:6, considerant que el mot hebreu *abba* era la paraula afectuosa que els fills utilitzaven per dirigir-se al seu pare (com avui s'utilitza el terme infantívol “papà”). Jesús la va usar en oració (Marc 14:36), i com a fills de Déu també tenim el privilegi d'anomenar “Abba” a Déu. Gaudeixes d'aquesta classe de proximitat íntima amb Déu en la teva pròpia vida? Si no és així, quin és el problema? Què pots canviar per arribar a tenir aquesta proximitat?

---

* A *BEC*: “a fi de rescatar els qui estaven sotmesos a la Llei”. (Nota del traductor).

PER QUÈ TORNAR A L'ESCLAVATGE?

Llegeix Gàlates 4:8 al 20. Resumeix en les següents línies el que Pau està dient aquí. Com de seriosament considera les falses ensenyances entre els gàlates?

Pau no descriu la naturalesa exacta de les pràctiques religioses dels gàlates, però evidentment té en ment un sistema fals d'adoració que va portar a un esclavatge espiritual. De fet, el considera tan perillós i destructiu que va escriure aquesta carta tan apassionada, advertint als gàlates que el que estaven fent era com renunciar a la condició de fills i fer-se esclaus.

Encara que no esmenta detalls, què diu Pau que estaven fent els gàlates, que li resultava tan objectable? Gàlates 4:9-11.

Molts han interpretat la referència de Pau a “els dies, els mesos, els temps i els anys” (Gàlates 4:10, *SBT*) com una objecció no només contra les lleis cerimonials, sinó també contra el dissabte. Però aquesta interpretació excedeix l'evidència. En primer lloc, si Pau realment desitjava desestimar el dissabte i altres pràctiques jueves específiques, resulta clar per Colossencs 2:16 que fàcilment les podria haver identificat pel seu nom. En segon lloc, Pau deixa clar que allò que estaven fent els gàlates, fos el que fos, els va portar de la llibertat en Crist a l'esclavatge. “Si l'observança del dissabte setmanal sotmet a esclavitud a un ésser humà, llavors el mateix Creador es va sotmetre a aquesta esclavitud quan va observar el primer dissabte que hi va haver al món” (*CBA* 6:966). A més, per què Jesús no només va guardar el dissabte, sinó també va ensenyar als altres com guardar-lo, si la seva observança adequada estigués privant d'alguna manera a les persones de la llibertat que en ell tenen? (*Veure* Marc 2:27, 28; Lluç 13:10-16).

Hi pot haver algunes pràctiques a l'adventisme del setè dia que ens estiguin traient la llibertat que tenim en Crist? O, en lloc que les pràctiques per si mateixes siguin problemàtiques, com són les nostres actituds cap a aquestes pràctiques? De quina manera una actitud incorrecta pot portar-nos a la mena d'esclavitud de la qual Pau va advertir als gàlates amb tanta vehemència?

PER ESTUDIAR I MEDITAR: “Al concili del cel es va fer provisió per a que els homes, encara que fossin transgressors, no perissin en la seva desobediència, sinó que, mitjançant la fe en Crist com el seu Substitut i Garantia, poguessin arribar a ser els elegits de Déu. [...] Déu vol que tots els homes se salvin, perquè s'ha fet una àmplia provisió per pagar el rescat de l'home, mitjançant el seu Fill unigènit. Aquells que morin moriran perquè refusaran ser adoptats com a fills de Déu a través de Jesucrist. L'orgull de l'home li impedeix que accepti la provisió per a la salvació. Però el mèrit humà no és prou per a admetre un home davant la presència de Déu. El que fa acceptable a un home davant de Déu és la gràcia impartida de Crist, a través de la fe en el seu nom. No es pot col·locar cap confiança en les obres, ni en els feliços vols dels sentiments, com evidència que els homes han estat elegits per Déu, perquè els elegits ho són a través de Crist” (NEV 80).

PREGUNTES PER DIALOGAR:

1. Reflexiona una mica més en la idea del què significa, i el què no vol dir, *ser com nens en el nostre camí amb el Senyor*. Quins aspectes dels nens hem d'imitar pel que fa a la nostra fe i la nostra relació amb Déu? Alhora, en quin sentit podríem estar portant aquesta idea massa lluny? Comenta-ho a classe demà dissabte.
2. Què tenen els éssers humans que els fa tan temorosos de la idea de la gràcia, de la salvació només per la fe? Per què serà que moltes persones preferirien intentar aconseguir la salvació pels seus propis mitjans, si fos possible?
3. Com a classe, repasseu la pregunta final de l'estudi del dijous. De quina manera podem, com adventistes del setè dia, quedar atrapats per algun tipus d'esclavitud de la qual hàgim estat, en teoria, alliberats? Com ens podria passar això, com ens adonariem i com podríem ser deslliurats?

RESUM: En Crist, hem estat adoptats en la família de Déu com els seus fills i filles. Com a fills de Déu, tenim accés a tots els drets i els privilegis que comporta una relació de família com aquesta. Relacionar-nos amb Déu només sobre la base de regles i normes seria neci. Seria com un fill que desitja renunciar a la seva posició i herència per convertir-se en esclau.